

EL BE NEGRE

PERTANY A LA BIBLIOTECA DE L'ATENEU BARCELONÈS

SETMANARI SATIRIC.

Espanya, per als espanyols.
Catalunya, per als murcians.

PERTANY A LA BIBLIOTECA DE L'ATENEU BARCELONÈS

Any III - Núm. 85

Barcelona, 17 de gener de 1933

Preu: 20 cèntims

Els tres famosos grups de l'Esquerra es confien al "Be Negre"

De la mateixa manera que hi ha Tres Gràcies, (Traversera, Fontana i Josepets), Tres Virtuts teològals, (Te, xocolata i melindros); Tres classes de vagons (1.ª, 2.ª i 3.ª), hi ha també els Tres grups de l'Esquerra. I, naturalment, el Be amatent i diligent s'ha posat en camí per tal d'informar degudament, tal esdeveniment. Amen.

Seguint, doncs, l'habitual procediment, d'aquesta laica casu, hem anat, tot seguit a la recerca i troballa dels famosos grups.

El primer grup

A l'entrar a la casa on viu el Primer Grup veírem un rètol a la porta que deia: «Nosaltres som catalanistes», i com que nosaltres també ho som ens decidírem entrar.

—Segui, jove, segui— ens digué Ventura i Gassol.

—Venjem a saber com marxa, això del grup.

—De primera, jove, de primera! Nosaltres som els autèntics nats de l'Avi; els legítims; m'enteneu?

—I, doncs, els altres?

—Els altres són uns profiteurs.

—Ah!

—I l'Avi que hi diu?

—L'Avi està amb nosaltres, però no diu res.

(En efecte, no deia res).

—I els escamots de qui són?

—Els veritables escamots són els nostres.

—Jo em creia que eren d'en Dencàs?

—No, aquells, són els escamots.

—I en Terradelles que hi diu amb això dels escamots?

—En Terradelles no diu res.

(En efecte, no deia res, ni podia dir res, perquè en aquells moments era a l'Opinió).

—Escolteu! Quan vingui «la repartidora de l'herència» qui s'ho emportarà?

—Nosaltres, home!

—I en Companys?

—En Companys ja serà ministre, aleshores...

—I els de l'Opinió?

—Ja haurà plegat.

—Així, només quedareu vosaltres?

—Sí, senyor; i aleshores l'Esquerra serà un partit sencer que només treballarà per la causa de Catalunya.

(En sortir al carrer, saludarem a Joan Casanoves).

El segon grup

El lema d'aquest grup és: «Amb el temps maduren les nespres i es fan catalanistes». Passem la porta. Saludem als presents i expressem el nostre dolor per la mort de la rabassa. En Riera de Martorell ens mostra un pont del Diable en miniatura. En Dencàs llegim les darreres declaracions del «Duce». Abans d'iniciar la conversa, truquen a la porta. Sentim les veus de l'Aragay i de Grau Jassans que diuen: «Què, podem entrar? Però, en Companys tanca la porta d'una revolada i la porta fa el que fan totes les portes en aquests casos.

—Déieu, doncs, que el vostre grup, és el millor?

—I el més nombrós. ¿Qui guanya les eleccions, sinó nosaltres?

—Jo em creia... que el prestigi de l'Avi...

—Deixeu-vos de romanços! L'Esquerra, necessita, com el pa que menja, Revolució, i més Revolució. I els únics capaços de continuar la Revolució, som nosaltres.

—Jo em pensava que els de l'Opinió...

—I cal... aquests tifes s'han venut a La Lliga.

—Què em dieu?

—El que tothom sap? I,

creieu-me, els amos del Partit, som i serem nosaltres.

—Voleu dir?

—Mireu! El grup de l'Opinió ara els deixem manar per

què així es desgastaran més de pressa, el grup de l'Avi,

són quatre albatx catalanistes més ences que els d'Acció Catalana, i els únics que tenim

vots són nosaltres. Penseu que d'aquí poc temps la Comarca

serà nostra.

—Bufo!

I després de bufar sortírem al carrer i tornàrem a saludar a Joan Casanoves.

El tercer grup

En la porta d'una de les sales de l'Opinió llegíem: «Els d'aquí dintre saben llegir i escriure». En entrar a la docta sala, en Ventalló ens oferí

seient i en Casanelles un purro. En Lluhi no ens oferí res, però va consentir que ens el poguéssim mirar una estona. I nosaltres agràits de tanta generositat començàrem la feina.

—I, doncs, sembla que això de l'Esquerra s'esquerda...

—Ponderació, molta ponderació.

—Hom diu que si vosaltres...

—La veu del poble no compta davant les responsabilitats de Govern.

«fiersos» com abans.

—Un estudi assenyat de tots els factors que integren la vida nacional dels pobles ens ha fet tornar conscients de l'alta jerarquia en què estem situats.

—Sí, però com que tot això ja ho deia La Lliga.

—Entre La Lliga i nosaltres donem un cert to al Parlament.

—I tot allò que predicaven en els mitings?

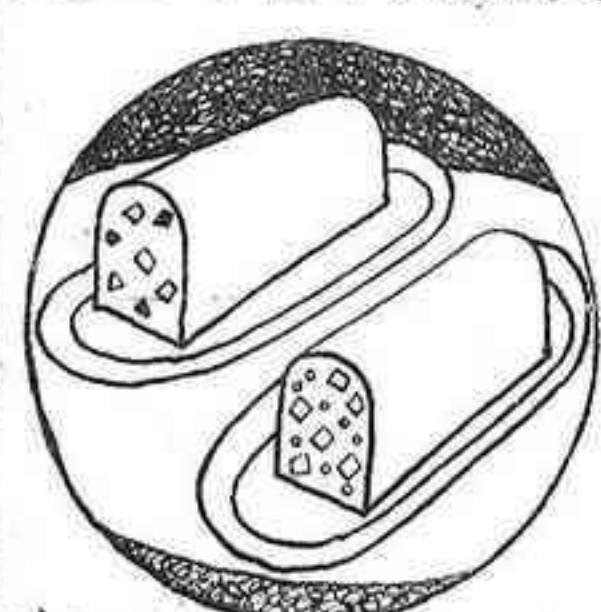
—Les funcions governamentals imposen ponderació, molta ponderació.

En aquest moment interessant el diàleg, va interrompre's per un groom que duia una carta pel senyor Lluhi, el qual després de llegir-la ens l'oferí. Deia el següent: «Amic Joan, Perdoni si en el debat d'ahir vaig estar una mica violent i tal vegada massa intransigent en combatre el seu punt de vista. Del seu preclar intel·lecte espero que no donarà importància a aquestes insignificàncies. Vostè, és un dels homes més ben preparats de l'Esquerra i

EL NUEVO-MUNDO-GRAFICO CRONICO-ESTAMPADO DE AHORA

CADAVER DEL ANARQUISTA GALLINA EN LA FOTO SE PUEDEN APRECIAR LOS MENUDILLOS DE GALLINA SALTADOS.

FIAMBRES ENCONTRADOS EN LA VIA PÚBLICA DESPUES DE UNA REFRIEGA Y QUE SIGUEN SIN IDENTIFICAR.

RECIPIENTES DE SANGRE E HIGADO CONSUMIDOS POR NUESTROS FOTOGRAFOS EN LA PASADA REVUELTA

HUESOS DE LAS VÍCTIMAS DE LA ERUPCIÓN DEL POPOCOTEPELT QUE DAMOS A FALTA DE HUESOS FRESCOS DE LA ALGARADA ANARQUISTA.

MAGNÍFICO ASPECTO DE UN DEPÓSITO DE CADAVERES. DEBIDO A UN DESCUIDO DEL REPORTER GRAFICO HEMOS DE PEDIR PERDON A NUESTROS LECTORES POR LA PRESENCIA DE UN VIVO (X) EN ESTA INFORMACIÓN.

Aires del Sud

No sempre les idees noves ens han de venir de l'altra banda dels Pirineus. Alguna vegada les innovacions ideològiques ens havien d'arribar de la banda de baix, del cantó de l'Afri-

ca. Ens referim, és clar, a aquest inefable «comunismo libertario» que tan gallardament enarbora la seva procedència murciana-andalusa.

El desagradable del cas és, però, que junt amb les idees ens han arribat els seus mateixos inventors, els seus propagandistes, els seus implantadors i fins la massa que els ha de donar calor. Una mena de cosa així com si quan va arribar el wagnerianisme a Catalunya, hagués vingut el mateix Wagner acompanyat de cinquanta o seixanta mil filharmònics alemanys, que s'haguessin instal·lat... i que a més a més tinguessin traçoma.

En el qual Catalunya hi posa una confiança de bon govern. «Atentament el saludu. Lluís Duran i Ventosa.» Després de llegir aquesta carta, sortírem al carrer per tercera vegada, i per tercera vegada saludarem a Joan Casanoves.

L'ESCISSIÓ DEL PARTIT RADICAL Un "sketch" telefònic a càrrec d'en Lerroux i d'en Pich i Pon

Madrid, 13.—Tan bon punt es va tenir notícia que a Barcelona un grup de radicals s'havia separat del partit, el senyor Lerroux, que precisament estava passant comptes amb la sang de su sangre i la carne de su carne, volem dir l'Emiliano Iglesias, va clavar una guita al «Xufas», el popular gos del «caudillo», que dona una nota, tan rara com simpàtica, d'intel·ligència en el remanec apacible d'aquell hogar republicano—com digué el Nuevo Mundo en una ocasió memorable.

El «Xufas» no digué res, perquè des de ja fa temps està completament desenganyat de les possibilitats polítiques del seu amo; no digué res, i contemplà, la cua entre cames, com don Alexandre agafava el tel·lón.

—Barcelona! Comunicació amb en Pich i Pon. (Pausa.) ¿Ets en Pich? ¿El mateix Pich en persona?

—Ai, Alejandro, et trobo tot nerviosot... què et passa?

—Què és això de l'escissió?

—Res, quatre beneïts. Tots plegats no tindrien ni prou diners per pagar la «silleria» del Club Republicano.

—Ai, quin pes em treus del damunt! ¿No hi ha pas en Giralt, entre ells?

—I ca! ¿No has sentit el que t'he dit?

—Ni en Grisó?

—I ara! Només faltaria!

—Ni tu, eh, suposo?

—Ja saps que sempre t'he estat fidel.

—Sí, però ets tan capritxosot... ¿I per què ens abandonen, aquests desgraitos?

—Troben que som poc radicals.

—A veure si voldran ensenyar el pare a fer criatures! ¿A tu no et troben prou radical? ¿Ni a mi? ¿Ni a l'Alejandro Bosch? ¿Ni a en Bernis? ¿Ni al marquès de les Atalayas? Eh! ¿què et passa?... Digueu, Juanito, ¿què et passa?... Plores?... Apa, piquet, piquiponet, no t'ho prenguis així, que ja governarem...

—Sí, sí, no en fa poc de temps que m'ho dius, que em portes enganyar... Aquí a Barcelona ja tothom se'm rifa. Fins en Màrius comença a trobar que sóc un sapsap.

—I per què te l'escoltes... Ah! una cosa: després de l'escissió, ¿no heu trobat a faltar res al Club Republicano?

—No. Cap dels dissidents és regidor.

—Ah! Haver-ho dit abans, home! Ja veig de què va, ara. Són uns romàntics.

I va penjar l'aparell.

L'Emiliano, mentre amb una orella escoltava la conversa, no havia deixat, però, de fer sumes i restes. Quan va tenir en Lerroux al davant, tot treient-se el llapis de la boca, va dir-li: —Mira, me debes... Etc. Etc. Etc.

El govern civil de Barcelona

Qui vol no ésser governador?

Potser, quan surti aquest número al carrer haurà estat ja nomenat el nou governador de Barcelona. Mentrestant, ja lluita per al càrrec continua més afeïssada que mai.

Un dels que tenia més probabilitats de substituir el senyor Moles, era en Joan Selves Carné, diputat per Manresa. En Selves li nomenament d'en Selves ha estat en Carles Esplà en persona.

En l'època en què l'avui sots-secretari de Governació era governador de Barcelona sembla que no va pas tenir ocasió d'agafar una gran admiració per al que en aquells dies era alcalde de Manresa. En Selves li anunciava cada cinc minuts la revolució social a la conca del Cardener, i el pobre Esplà no podia dormir tranquil.

Ara, quan s'ha tractat de fer-lo governador, l'Esplà li ha posat allò que se'n diu la proa.

—De cap manera!—ha dit—. De cap manera. Prou problemes que hi ha ja a Barcelona, que no val la pena d'inventar-ne un de més.

En Selves era, i encara deu ésser, el candidat d'en Companys. El president del Parlament es troba amb què tots els llocs de govern de Catalunya estan copats pel grup de l'Opinió i li interessava, naturalment, de tenir, almenys, influència personal al govern civil.

Dintre l'Esquerra, en el grup d'amics d'en Companys, en Selves és, sense cap mena de dubte, l'home de més prestigi, el més presentable, el més apte per a un càrrec de compromís.

Davant d'aquest fet, els altres candidats «companystes», Grau Jassans i Dencàs, han hagut d'afuixar veles.

La que se'n prepara

Per confidències que ens guardarem prou de traïr, han arribat a les nostres mans tots els detalls de la pròxima revolució que es prepara, la bona, la de debò, la que ja fa dies que ve anunciant la Soli. Es tracta, pura i simplement de treure el nom de Catalunya del mapa i enganxar el nostre país, per una mena de corredor moral amb la pròspera regió murciana, de la qual, d'aquí endavant, portarà el nom.

Els primers actes de la revolució triomfant seran proclamar el comunismo libertario i exigir el traçoma obligatori a tots els ciutadans del país alliberat.

LA PENETRACIÓ PACÍFICA

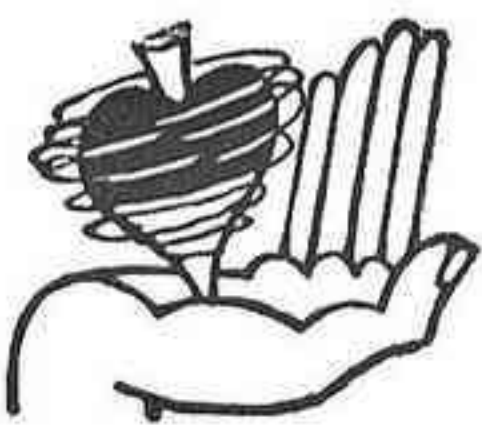
Nota de Societat

Després de la funció inaugural del Liceu, els espectadors més distingits anaren a fer un resopó a la «Maison Dorée», però; PERÒ, quan el «gairebé del tot Barcelona» ja s'havia instal·lat en el local, aparegué un Pontbomat de frac, nou de trunca (el frac) acompanyat a més a més dels cents homes (sense frac), del diputat Galés i un tal Lluís Capdevila (de monocle).

No cal dir que la presència dels nous fraes fou molt comentada i elogiada per la distingida concurrència. Però, PERÒ... al cap d'una estona aparegueren dos nous fraes que es contonien les respectives personalitats dels senyors Terradellas i Casanelles, els quals es mantingueren a una certa distància dels altres fraes i monocles.

A l'Esquerra — com en els col·legis — encara hi ha classes.

amb el cor a la mà.

RES D'AMENACES!

Solidaridad Obrera de dijous passat publicava un article contestant a «la canalla» i parlant de quan ells fassin la revolució de debò, en el que s'hi diuen aquestes floretes:

«La canalla que pide sangre tendrá sangre. Acaso la nuestra pero desde luego la suya podría».

«Revolucionarios somos; pero nuestra revolución será de vida o muerte. De vida para nosotros... de muerte para lo caduco... Será fatal para la canalla... No habrá piedad... etc., etcétera.»

I acaba dient: «Amenazas? No. No acostumbramos a proferirlas.»

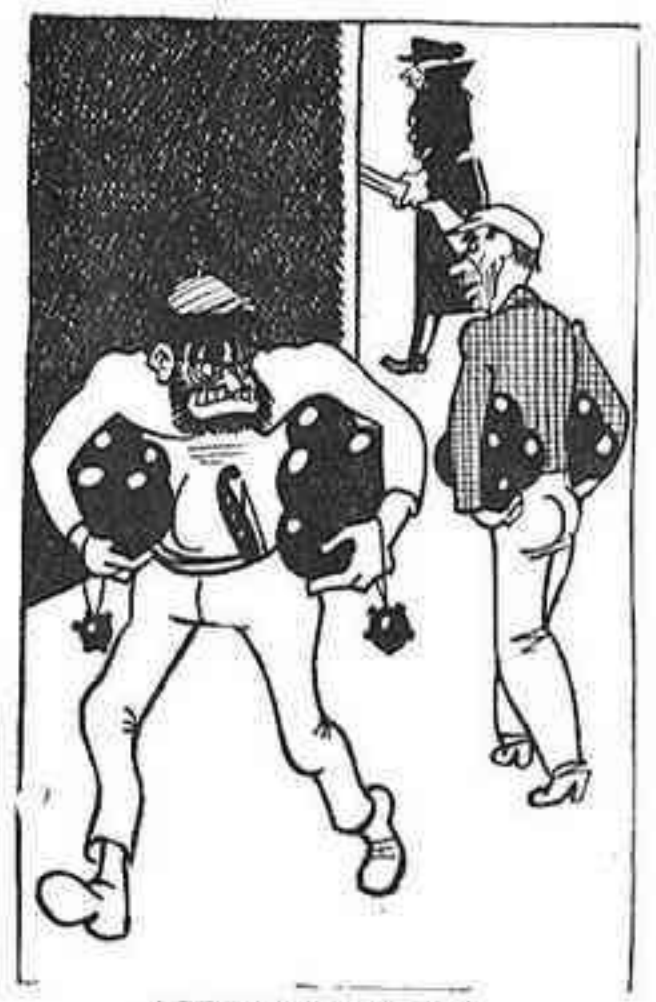
Bufa! si es descuiden!

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Escamots (escamats)	
«La Bomba Fraternal»	0'999
Esport	0'50
Ciudadania	0'50
F. A. I.	0'02
C. N. T.	0'05
Anarquista de Terrasa	
de primera	
Policia	manos arriba!
Parlament Català	2 graus sota zero
Bombes lacrimogenes	0'32
Comunisme llibertari	0'45
Villa Cisneros	(?)

Com poden veure aquesta ha estat una setmana de moviment. De moviment terrorista i bursàtil a la vegada. L'Anarquista de Terrasa, està que no cap a la pell i a «La Bomba Fraternal» els més pessimistes no s'estan d'augmentar un batanc dels més satisfactoris doblement ara que en l'exportació a províncies. En quant a l'esport, molt decaudit fins ara per la competència aferrissada de la ciutadania, n'ha tingut prou amb el partit «Barcelona-Espanya» per a sacrificar-se considerablement. Segueix el fred al Parlament i hom assegura que quan es porti a terme l'inauguració no n'hi haurà prou ni amb els discursos del senyor Lluhi per a caldejar l'ambient.

SOBREPRODUCCIO

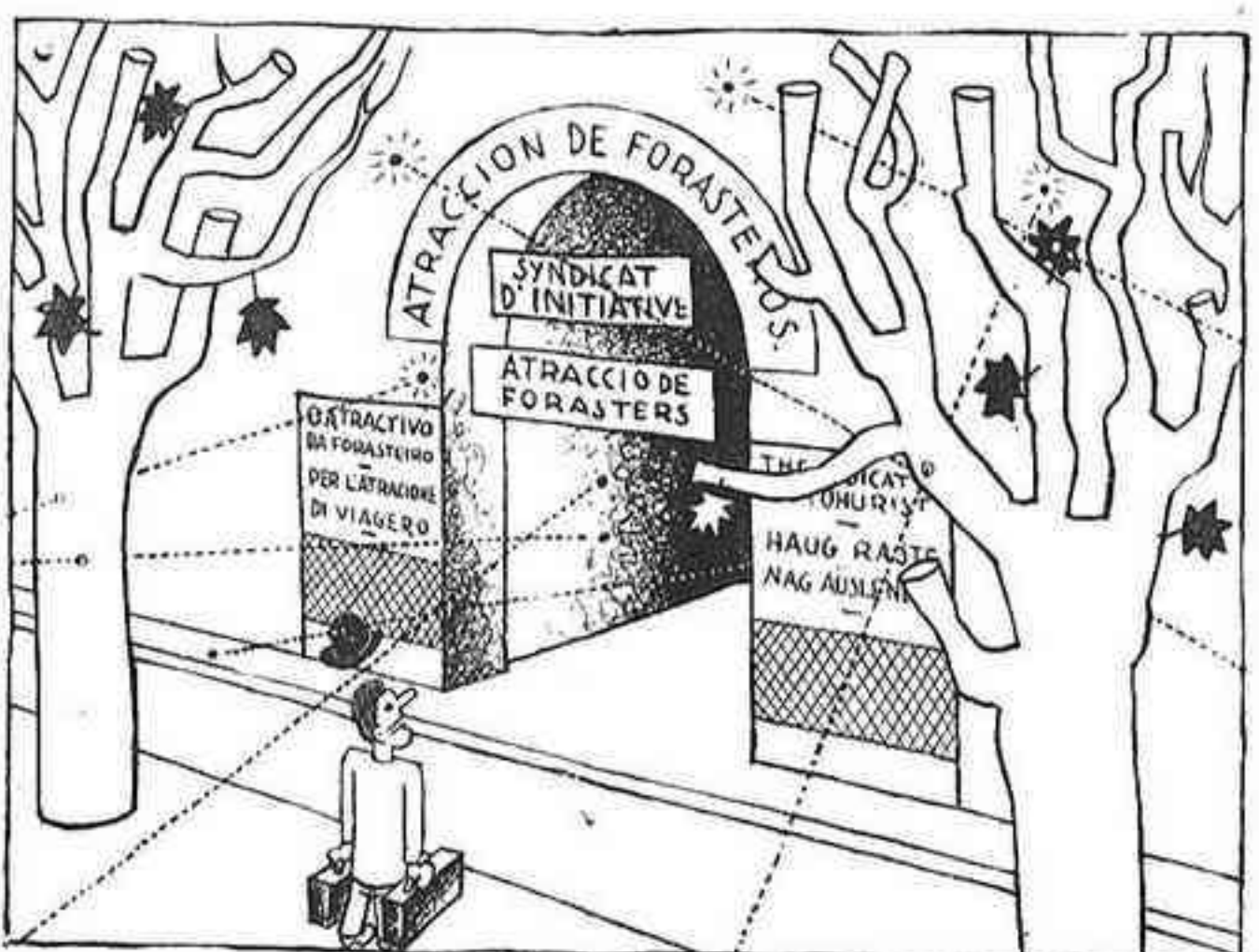
— Afanya't, perquè encara en queden.
— Ja ho deixo jo que n'havíem fet massa!

SISQUELLA PARLA DELS RICS

El pintor Sisquella arrufa el nas significativament quan algú li cerca les pessigolles fent-li un elogi abrandat del que en diem «la nostra burgesia». Tanmateix són diverses les estadístiques que us demostren, amb una eloqüència desconcertant, que no són precisament els senyors que tallen gran profusió de cupons i es troben a frec de poguer lligar els gossos amb llançanisses, els que compren més obres d'art i mantenen una relació comercial més entusiasta amb els que la produeixen.

Sisquella ens ha acabat de convèncer de tot això amb aquesta anècdota magnífica:

«Una vegada em varen presentar un senyor molt ric i que va resultar que tenia un marc preciós a casa seva. Sense jo demanar-li, al cap de pocs segons vaig assabentar-me per boca del mateix senyor i, amb l'alegria consegüent, que es tractava d'un marc sense farciament o sigui sense la tela respectiva. Els símptomes no podien pas ésser més satisfactoris i aquí si que vaig dir-me amb tot el convenciment: «Això és un quadro venut, vaja!» I bé, sabeu com va acabar-se aquesta història? — ens pregunta Sisquella en aquest punt dolç de la narració—. Doncs, senzillament, es va acabar oferint-me, aquell senyor tan ric, aquell marc tan esplèndid que tenia a casa seva, el qual, a mi —així, quan menys, ho creia ell— em faria un gran servei i l'ensems que podria adquirir-lo per un preu reventadíssim...»

El turista. —?

PARODIES D'«EL BE»

Llegint una cançó «Tzué-Xi-Xung»

Per Marià Manent.

Vós que en sou tan fi,
divi gata-maula,
a l'ombra dels saizes
no hi clapéssiu pas.

Xang-Si, ja m'agrades...
ai las!

Vós que correu tant,
caceu papallones:
que jo amb les cireres
ja us faré arraçades.

Xang-Si, si badaves...
ai las!

Vós que aneu mudat
i amb tres pams de cua,
porteu-me una «Gillette»
pels saules reumàtics.

Xang-Si, si aflixaves...
ai las!

Vós que teniu nas d'or
i ensumeu amb cura,
flaireu-me una estrella
amb perfum de lliris.

Xang-Si, si ensumaves...
ai las!

Vós que sabeu musica
feu sonar les canyes del molí.
que el maig és florit
i la llum convida.

Xang-Si, Xang-Si,
a darrera la porta
n'hi ha un violí.

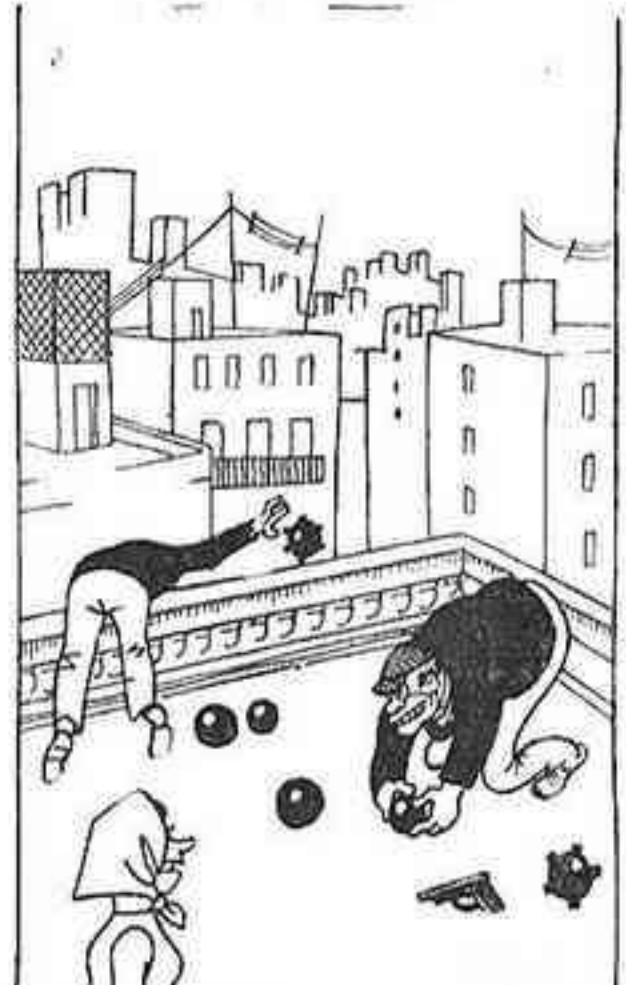
PERIODISME

Han deixat de formar part de la redacció de La Publicitat els periodistes l'Aimami Baudina i Vicents Bernades.

Dóna la casualitat que eren els dos únics redactors de La Publicitat Republicana de Catalunya.

Els maliciosos, i fins els que no ho són, han volgut relacionar aquests dos fets.

I han fet bé.

— I per què ho fan des dels terrats?
— Perquè es vegi ben bé que la revolució ve de dalt.

UN DRAMA AL «BRUSI»

El senyor Mateu — tot el «Diario de Barcelona» i tot el que troba és seu — és un comerciant excel·lent. Ell, per exemple, no podrà ésser, allò que se'n diu, un entusiasta del catolicisme, però, al seu diari l'entusiasme es desborda. Ho és tant, de comerciant, que fins ha estimat excessiva la constant literària monàrquica que dia rera dia serveix el «Brusi». Ha tingut de frenar la secció «Notas de Sociedad», que és una de les més humorístiques que es publiquen a Barcelona. Signa aquesta secció, la més aristocràtica de la premsa barcelonina un pseudònim tan romàntic com una catedral castellana: Ruy de Vivar. Sota aquest nom hi ha un gran senyoràs, abrandat, tothora, d'amor «real» i veritable. És l'Excel·lentíssim — ara, que les amantistes el poden anomenar «Vucencia» — Marqués de Montmorency, famós en l'època contemporània al procés de «Ricardito».

L'altre dia, el marqués va estar a punt de saltar al carrer de punta en blanc. El governador va fer dir que ja estava tip de tantes «Onomàstiques» on hi sortien tots els personatges de la Dictadura, des del «darrer Borbó» fins al primer Marqués de Casa Pinzón.

I, ara, per no estendre's massa tallem un paragrafet de mostra aparegut darrerament: «Y finalmente, la distinguida dama Doña Julia Huellin, esposa del Ingeniero de Minas, don Javier Milans del Bosch y Núñez del Pino, dió a luz a un precioso niño al que ha sido impuesto el nombre de Gonzalo, en honor del Príncipe Don Gonzalo de Borbón y Battemberg, hijo menor de los Señores Duques de Toledo. El recién nacido es nieto paterno del ilustre Teniente General Don Joaquín Milans del Bosch.»

Ai, què bonic! Només de llegir-ho la boca se'ns fa aigua.

Arribada de turistes a Portugal

Villa Cisneros, 10. El grup de pensionats del govern fa uns dies que es mostra neguís per manca de noves dels 29 navegants solitaris que amb tanta de pompa van ésser acollits per aquesta colònia la nit d'Any Nou vida nova. Hi ha el propòsit de presentar una energia protesta contra el comportament del comandant del torpiller «Canovas del Castillo» per haver-los abandonat en alta mar sense solta ni volta.

Cezimbra, 14. — Ha arribat a aquest port el llagut «Alphonse le Charmant» que porta a son bord els 29 navegants solitaris de Villa Cisneros. S'han negat a fer declaracions fins que el Govern portuguès els hagi declarat hostes d'honor.

Cezimbra, 14. — Els turistes espanyols han pres un petit psicòpolis després del qual s'han mostrat un xic més expansius que a la seva arribada. Fora de les amargues queixes contra el Govern del seu país per l'abandó amb que els ha deixat navegar es mostren encantats de la trevesia i amb ganes de fer-la repetir als seus companys que han quedat a Villa Cisneros.

Lisboa, 14. — Han arribat a la capital els grans navegants espanyols que han fet el raid Villa Cisneros-Forte do Cavalho.

No se sap si el Govern espanyol podrà homologar oficialment aquest raid perquè les autoritats portugueses s'han fet un embolic i a hores d'ara ningú sap encara si han arribat per Cezimbra, Stabal, Espichel o Forte do Cavalho.

Lisboa, 14. — Els turistes espanyols segueixen bons.

Villa Cisneros, 14. — Els pensionats espanyols segueixen bé.

«El Gai» ha iniciat la seva «tournee» per Catalunya obrint una exposició a l'Ateneu de Girona. Els de l'«Adlan», per allò de no ésser menys, sembla que es proposen presentar-s'hi cuita-corrents amb la seva caseta desmuntable i vint «ternos» plens de poemes d'en Foix i en Sindreu.

Serra, a la Sala Parés, ha batut podriem dir el «record» de venda de la temporada. Ni les bombes, ni l'alenada terrorista d'aquests dies no hi han pogut res. Caldà reconèixer, doncs, que en Serra és tot un pintor a prova de bomba.

El dia 22 d'abril Joaquim Mir, acompanyat de les seves apostòliques barbasses, inaugurarà a la Sala Parés, una exposició copiosíssima de paisatges d'Andorra, la Muntanya de Montserrat, el Penedès, Canyelles i de diversos indrets de Catalunya que en aquests moments sentim no poder-ne fer una enumeració detallada degut a l'espai que ens comprometem els anunciants.

Quina activitat! I quin artista més poc conscient de les seves obligacions!... que diria en Benigani.

El «Saló d'Humoristes de l'Associació d'Humoristes de Barcelona» s'obrirà el dia 21 d'aquest mes.

El BE NEGRE sempre tan modest-s'ha compromès a honorar l'acte inaugural amb la seva presència.

Encara que només sigui per a veure l'«smocking» de l'Opisso...

Les malalties i llur convalsència

Les malalties deixen a llur darrera feblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vèncer la malaltia totes les seves reserves i el cos roman mancat de defensa.

Si no s'ajuda l'organisme amb un reconstituent energic, la convalsència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fof-Glico-Kola Domènec, el qual produeix una tonificació tan ràpida, que es nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènec: Ronda Sant Pau, 71.

«El Gai» RESTAURANT

«El Be Negre» diu...
ES EL MILLOR

Rbla. del Mig, 19 - Plaça F. Macià, 3

UN BARRUT

Un d'aquests dies passats en què la gent anava un si és no és atabalada degut a la fortor de patacades que dominava la atmosfera, fou vist un ciutadà que, amb posat misteriós, anava corrent Rambles avall tot tractant d'amagar un paquet entre els plec d'una gabardina nova de trunca.

Com era de preveure, els agents de vigilància no tardaren a parar-lo en la seva decidida carrera i quan ja la gent es disposava a presenciar un cas com un cabàs d'aquests de bomba va i bomba vé, deixà a tothom amb un pam de nas en desembolicar el paquet que contenia un grapat de barres de sabó d'afaitar Blancador. Era simplement un previsor.

VIES URINARIES DEFECTES SEXUALS

POLICLINICA FARRE PIJOAN

RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.º

TOSTADERO - CAFÉ - RESTAURANT

Plaça de la Universitat, 5 - Telefon 34842

TARDA I NIT Grans Balls familiars per concurs d'orquestrs

A una taula ben proveïda no hi pot mancar

XAMPANY LAVERNOYA

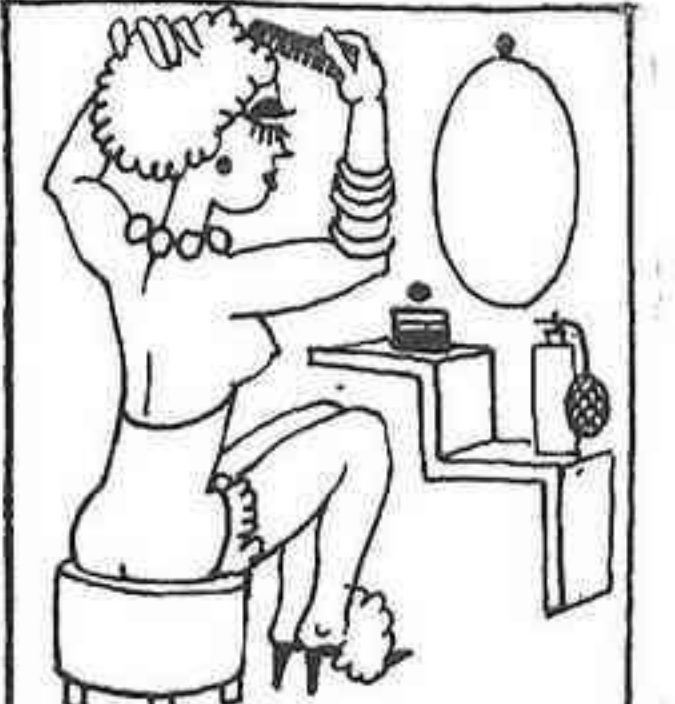
CAVES J. RAVENTOS I SANT SADURNI DE NOYA

PLAÇA DE LA REPÚBLICA, 7

PAGINA FEMENINA

La preciosa star de la pantalla Mary Passi-O'Be en el moment de telefonar a les amants tot lluint un elegant Sant de lit de blonda color fe i tila.

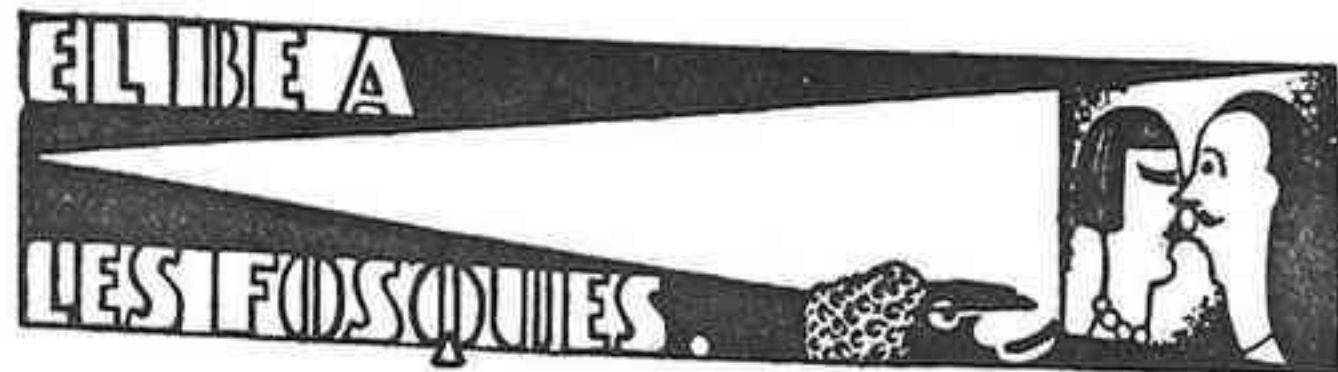
Mary Passi-O'Be sorpresa en la intimitat de la llar, a Hollywood, tot fent-se la toilette i exhibint un magnífic peignoir de crèpe marrocaïn.

La gran vedette Mary Passi-O'Be en el moment de contestar als seus admiradors, coberta d'un kimono lè de negre amb apliencions de Chantilly.

Una escena de la pel·lícula La una veritat de la qual és protagonista Mary Passi-O'Be. Deshabillat en l'ança d'or i plata i tul rosa pàlida.

No sabem per quins motius Mamoulian, el realitzador de «L'home i el monstre», s'ha apartat tant del traçat i de l'argument d'«El cas del Dr. Iekill i de Mr. Hyde», la novella de Stevenson, d'on és tret el film. Mamoulian ens revela de seguida el fet de la doble personalitat del protagonista, i així la pel·lícula perd tot l'interès de misteri que hauria tingut si hagués seguit el llibre pas a pas.

De totes maneres, «L'home i el monstre» és un film excel·lent i realitzat amb una habilitat tècnica extraordinària. El truc de convertir, pel joc de la càmera, l'espectador en «personatge», tot i no ésser nou, és aprofitat en aquesta obra amb més traça que mai.

El públic femení, però, veu amb molt mals ulls que un jove tan rebonic com Frederik Marck se'ls converteixi en un tres i no res en un personatge més lleig que el diputat Bru Jardí.

La vida té aquestes coses.

CAPITOL

Demà, estrena

DOCTOR X

El fabricant de carn humana

L'obra definitiva entre tots els films de misteri

Warner Bros First National

Si no han vist «Un as en las nubes», no cal pas que s'hi encaparrin. No s'han perdut res de bo.

I si l'han vist, no s'hi encaparrin tampoc. No tot han d'ésser alegries en aquest món.

SALÓN CATALUÑA

GRAN EXIT del doble programa

Conducta desordenada

per Sally Eilers Spencer Tracy El Brendel

Juego de pillos

per Thomas Meighan

No tenim res a dir amb què la gent que no tenen veu s'entretinguin a casa seva cantant el que els vingui de gust. Els drets de la intimitat són inviolables. Ara, ja no trobem tan natural que la gent que no saben cantar vulguin fer una opereta, encara que aquest digui «Bombes a Montecarlo» i encara que el protagonista sigui un actor tan apreciable com Jean Murat.

De totes maneres, com que no es pot matar tot el que és gas, passarem sobre això l'esponja de Foblit si el film fos entretingut, la fotografia bona, la presentació

agradable... No és pas ben bé aquest el cas de «Bombes a Montecarlo».

S'ha demostrat una vegada més, que un argument idiota no és suficient per a fer una bona opereta.

Ah! No ens voldríem descuidar de dir que la música s'escolta amb molt de gust.

PUBLICINEMA

Passeig de Gràcia, 57 Telèfon núm. 29687

SESSIÓ CONTINUA de 3 a 8 1/2 i de 10 a 12

Localitat única, científic i pessesta

Noticiaris, Reportatges i Documentals «FOX»

EQUIP SONOR

R. G. A. Demà nou i important programa

Un film que recomanem sense reserves, és «Alló, París!», que donen al Tivoli. És una obra moguda, alegre, sense «vedettes». Què voleu més! La influència de René Clair apareix de cap a cap del film. ¿Voleu un antecedent millor?

«Alló París!» i les pel·lícules de la seva escola serveixen per refrescar-nos de l'atmosfera d'imbecilitat a què ens tenen condemnats les potències cinematogràfiques.

URQUINAONA

DEMÀ DIMECRES, ESTRENA

HELEN HAYES

Klark Gable, el galan de moda, i Joan Crawford fan «Amor en venta», una comèdia que té coses bones i dolentes.

De totes maneres, aquest parell d'artistes sempre valen la pena d'ésser vistos.

Georges Carpentier, l'ex-campió de boxa, ha tornat a Hollywood.

COLISEUM

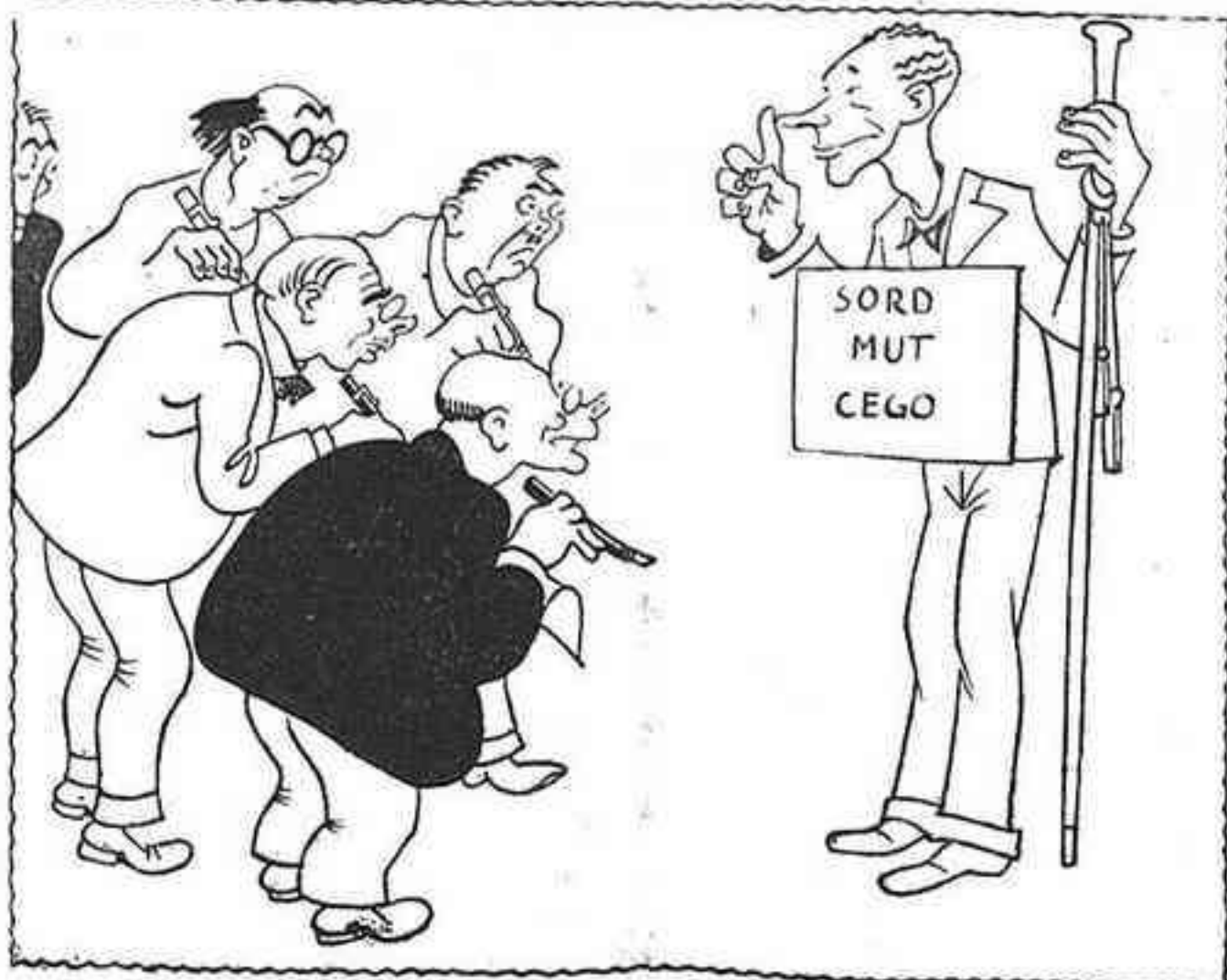
SEMANA DE LA PICARDIA I BON HUMOR

per Henry Garat i Meg Lemonier

Graciós vodevil parisenc propi per a adultes

És un film Paramount

UN SENYOR DE COMPROMÍS

—I vostè què opina dels fets revolucionaris?

on l'esperaven per a la interpretació d'un film anomenat «L'home lleó».

Tractant-se d'un ex-campió i d'un home l'envergadura del qual faria somriure al mateix Fontbernat, trobem que el títol és una miqueta desproporcionat i que fins i tot «piquipoñeja».

Estarem a l'aguait, que diria en Dencàs.

La senyora Marlene Dietrich, que fins ara havia vingut representant el paper de germana siamesa amb el director Sternberg, amb una constància tan exemplar com incomprensible, ha acceptat, quan més lluny de fer-ho ens semblava, la direcció del director «Paramount» Rouben Mamoulian per al seu pròxim film.

Els tradicionalistes de Hollywood després d'aquesta resolució de l'enigmàtica actriu alemanya, sembla que han quedat més aclaparats que el Partido Republicano Radical.

Aquests dies, en matèria de noves cinematogràfiques, són d'un apassionant desconcert. Per si l'afar Dietrich-Sternberg no fos més que suficient per a donar tema als cinematògrafs de tot el món, Charles Farrell i Janet Gaynor, després d'haver-se casat vint-i-nou vegades consecutives i d'haver tingut—tot això a la pantalla, s'entén—trenta-set criatures rosses com un fil d'or, han determinat actuar cada un pel seu compte, i només casar-se de tant en tant: el dia de les festes onomàstiques respectives, per exemple.

L'encarregat de desencaminar Janet Gaynor en el primer film serà Henry Garat, e famós intèrpret d'infinitat d'operetes «Ufa». Sembla que Charles Farrell s'ha compromès a desencaminar-se sense l'ajut de ningú.

Aviat es projectarà a Barcelona el film d'aventures «Caçant feres vives».

Francament, no sabem que també se'n poguessin caçar de mortes.

Sense ésser ben bé un film terrorífic, com el seu títol sembla indicar, «La casa de los muertos» és una obra melodramàtica molt reixida. L'acció es desenrolla en un penal nord americà i recorda—és clar—aquell «Big House» de tan bona memòria.

La cosa acaba, naturalment, com el rosari de l'aurora, no sense que abans quedí demostrat que fins entre els criminals més criminals hi ha bones persones. Sempre ho havíem cregut així.

La Lliga es desmoralitza

Molt abans d'ésser celebrada la famosa assemblea general de la Lliga ja ha començat a fer estralls. El Sr. Lluís Duran i Ventosa fa set dies i set nits que renega com un oriol. Les seves parentes més pròximes han encès un ciri a Sant Josep per a veure si hi dona un cop de mà.

Tot plegat, per què? Doncs perquè la Lliga es vol democratitzar, i al senyor Duran, això de la democràcia li fa la mateixa gràcia que si li passessin una argelaga per l'esquena.

Els assabentats diuen que, després de l'assemblea general, la Lliga quedarà com nova i que el que no hi entri serà ben bé perquè no en té ganes. La nova Lliga democratitzada serà republicana, dinàstica, laica, religiosa, dretana, neutra, esquerrana i, sobre tot, hi haurà aquella gran indiferència per les formes de govern.

A la Lliga, ara més que mai, hi cabrà tothom, a excepció feta dels senyors Ventosa, Puig i Cadafalch, Duran i Ventosa, Vallès i Pujals i Cambó. Sembla que tampoc ens hi cabrà el pobre Pellicena.

AU PINGUIN

Escudillers, 10 • Telèfon 20013

TOTS ELS DIES SOPARS I RESSOPONS DANZANTS

EL LLOC MÉS AGRADABLE DE BARCELONA

MENU 10 PESSETES

SALA PARÉS

Del 7 al 20 de gener exposició de pintures de J. SERRA i JULI SOLER

Pròxima exposició de RAFAEL LLIMONA

MOLT

El senyor Morano s'ha passat quaranta anys de la seva vida inventant trucs, ganyotes, efectes, mutis i martingales, per aquests tota la seva experiència d'actor i escenaris de Déu. Ara, ha recollit l'ha abocada en una sola obra, «Sol y sombra», que ve a ésser una mena de cosa així com un Morano compendiat.

Els autors de la comèdia són els senyors Quintero y Gillén, amb permís del senyor Morano sigui dit.

Solemne inauguració del Liceu. Un ple a vessar en els pisos alts i una bona entrada a les llotges i butaques.

Sembla que bona part de senyors i senyores de l'«aristocràcia» ja estan cansats de fer el bot. Això de la República ja dura massa i, què diable!, els trajes de nit bé s'han d'exhibir.

És clar que també hi ha l'òpera, però, ja se sap: qui vol lluir ha de patir.

Teatre Català Romea

Companyia VILA-DAVÍ

Avui, nit

ESTRENA de l'obra americana

EL MISTERI DE LA QUARTA AVINGUDA

Versió catalana de J. Carner-Ribalta

Els crítics es pregunten què ha volgut demostrar el senyor Jacinto Benavente amb la seva «Santa Rusia». A nosaltres ens sembla que l'únic que ha volgut demostrar és que es poden escriure obres demostrant que es vol demostrar alguna cosa, sense necessitat de demostrar res.

Tot això estaria molt bé, si no fos que en aquests casos sempre paga just per pecador. Perquè, a veure, ¿quina culpa hi té el públic?

Teatre Victòria

Gran Companyia d'Opera de primer ordre

en lo que prenen part entre altres eminents artistes

Joan Iregui, Conxita Corominas, Joan Valls, Miquel Mulleras, Emília Viñas, Sigfrid Franc, Cristófor Altube, Josepina Zabalesco, Joan Fonoll, Canut Sabat Alexandre Nolla, Georgette Castañer etc.

Avui nit, l'òpera

EL TROVADOR

per a presentació de la diva CONXITA OLIVER

Després de «Santa Rusia», la Membresives ens oferirà «Santa Teresa». Mentrestant, per entretenir el públic del Barcelona ha donat unes representacions de «Santa Pepa Doncel».

Ha fet santament.

Teatre POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10775

Totes les nits gran exit de la comèdia en 3 actes de A. Quintero i P. Guillén

SOL Y SOMBRA

A les tardes, la farsa en 5 actes de Francesc Serrano

Papá Gutiérrez

Dijous, tarda i nit

SOL Y SOMBRA

COMPANIA DE COMEDIA DE FRANCESC MORANO

Mala setmana, per als teatres, la que acabem de passar. El diumenge, trets i bombes; dilluns, bombes i trets; dimarts, trets; dimecres, fred; dijous, més fred; divendres, encara més fred; dissabte, més fred encara; diumenge...

Només li faltava això, al pobre teatre. El públic, de natural, té ja tan poques ganes d'anar-hi, que a la més petita excusa—i aquesta vegada no ha estat petita—deixa les sales tan desertes com si hi hagués de treballar l'Aurea de Sarrià.

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevils i espectacles moderns

Primer actor i director: JOSEP SANTPERE

Grandios triomf de la REVISTA BARCELONINA original de JOAQUIM MONTERO.

“EL PAPITU” SANTPERE

Pàgines musicals per els mestres Torrents, Villadomat, Quirós, Duran, Mas i Pou

Xis-os a l'engros - Rialles contínues

Exit per aclamació del públic!!!

Tal com havíem cregut sempre, les famoses reformes del Teatre Novetats han estat deixades córrer definitivament. El propietari de l'edifici, senyor Marsans, creu, i amb raó, que bé està prou bé el teatre.

...Que està prou bé per a magatzem de verdures, o similars.

Aviat, la companyia de sarsuela del Novetats passarà al Tivoli. A l'antic teatre català hi anirà la Cèlia Gámez.

Sempre és una bona notícia per als senyors de certa edat.

DARRERA HORA

Quan ja fa mitja hora que aquesta edició és tancada, el Sr. J. A. (ah!) Trabal, encara no ha estat nomenat governador de Barcelona.

Aquesta incomprendible negligència dels que manen ha estat molt comentada, i si no ha repercutit a la Borsa, ha estat ben bé per casualitat.

Mentrestant, el senyor Trabal rep les felicitacions a cabaços.

Era de preveure.

OLYMPIA RING BOXA

Avui dimarts, a les 10:15

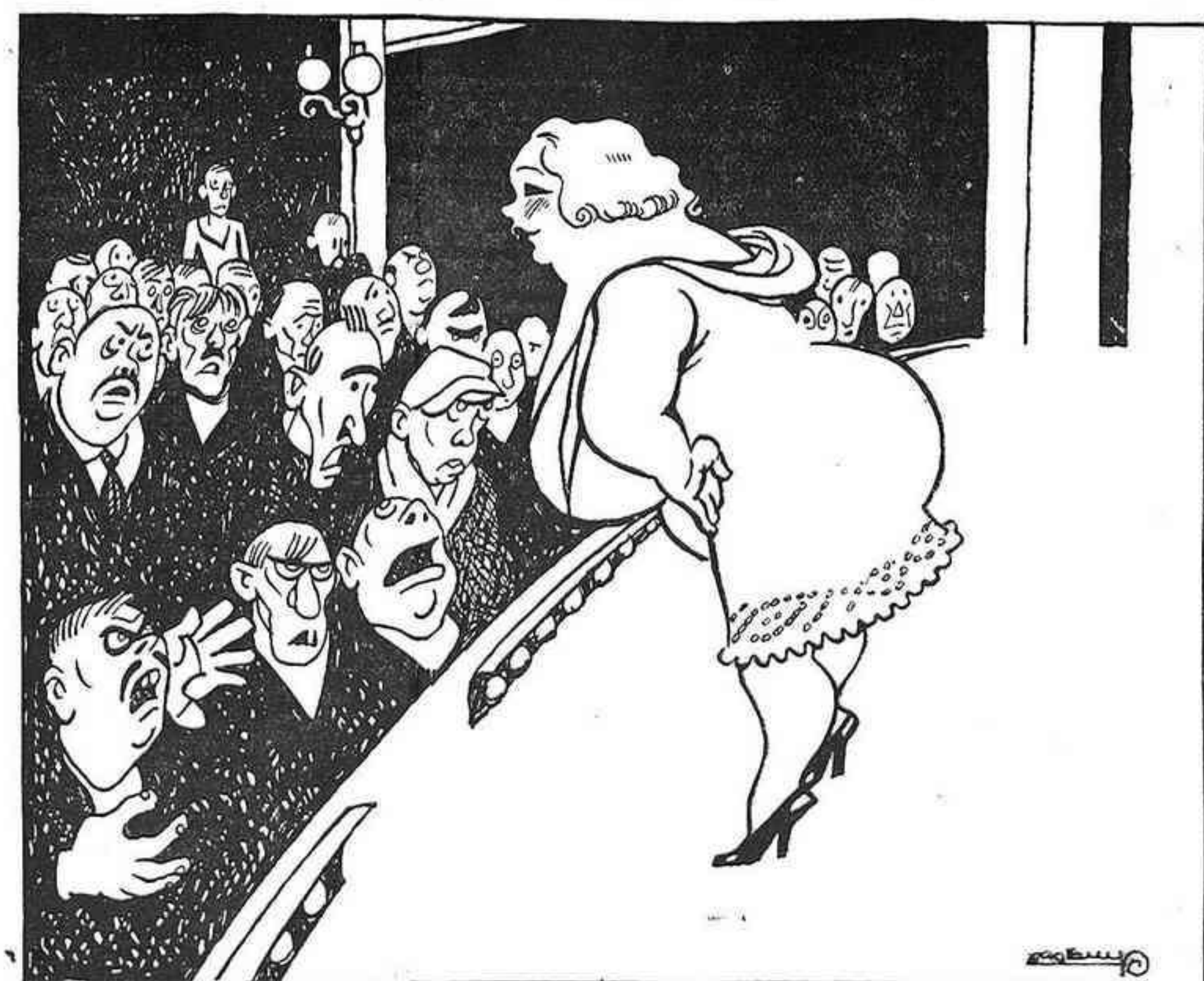
Campionat d'Espanya

Micó

contra

Riambau

4 altres grans combats, 4 GENERAL: 3 Pessetes

AL PARAL·LEL

—Què voleu, macos?
—«Que bailes la pulga libertaria»

Fantàsia

Demà, presentació d'aquesta desllogrant comedieta saturada de picardia i bon humor

Una exclusiva FEBRER & BLAY

Hay que casarlos

Ovelles esgarrriades

Un «rècord» futbolístic

De la ressenya del partit de futbol «Espanyol-Alavés», que publicava El Mundo Deportivo del dia 9:

El primer goal lo consiguió el Deportivo a los 18 años de juego, después de una preciosa combinación entre Castro y David.

Això, sempre segons El Mundo, va ocórrer a la primera part del partit. I ja portaven divuit anys de joc! El començament de la segona part degué coincidir amb les noces d'argent de l'Alavés!

Herois de la revolució

Retallam de La Vanguardia:

A últimas horas de ayer tarde, cuando Miguel Lino ex empleado de los talleres de la Fundación Girona, pasaba por la calle del Conde del Asalto, le salieron al paso cinco individuos que le hicieron varios disparos.

Miguel Lino, con gran habilidad pudo sortear la trayectoria de las balas y salir ileso de la agresión.

O les bales anaven al «ralenti» o el tal Lino és un «jongleur».

Filles de Maria

Seriem indignes de nosaltres mateixos si no reproduïssim amb tots els honors aquestes màximes que descobrim al dors d'una estampeada editada a la casa Banyeres (Plaça República, 6.)

NO DEUEN D'ESSER FILLES DE MARIA

1. Les que vesteixen trajes ceñidos o transparentes o tan escasos de tela que deixin al descobert més de mitja cama comptant des del genoll a terra, o més de mig braç o la més lleugera part del pit o esquena, siguin de l'edat que siguin.

2. Les que sentades prenen habitualment la immodesta postura de posar una cama sobre l'altra.

3. Les que van prenent el perillós procedir de reunir-se i passejar soles amb persones d'altre sexe que no siguin pares, germans o marits.

4. Les que van a les platges on es banyen juntes amb homes, i menys encara si són de les desdijades que en el mateix traje de bany traten i juguen amb ells.

5. Les que, sense ser forçades per pares i marits, i els qui hi han: desgraciats!, freqüentment assisteixen a teatres i cines sense preocupar-se de la moralitat del que representen.

6. Les que es fan tallar, afaitar i arreglar el cabell per barbers, que si no és moral que les dones fagin aquest ofici amb els homes, tampoc deu d'ésser a la inversa. (Amb llicència.)

Està vist: no podem ésser mai filles de Maria. Val a dir que feia temps que ens ho teníem.

Pròximes noces

Sota aquest títol, El Matí de diumenge publicava la següent nota de societat:

Diumenge vinent, dia 22, se celebraran a la Basílica del Monestir de Montserrat les noces del nostre amic Sr. Joan Sust i Vives amb la distingida Srta. Maria Jesús Sust i Sust, filla dels senyors Josep Sust Gelpi i Maria de la Concepció Sust, bons amics del nostre diari.

A El Matí no guanyaran prou per sustus.

NO TOSSIU

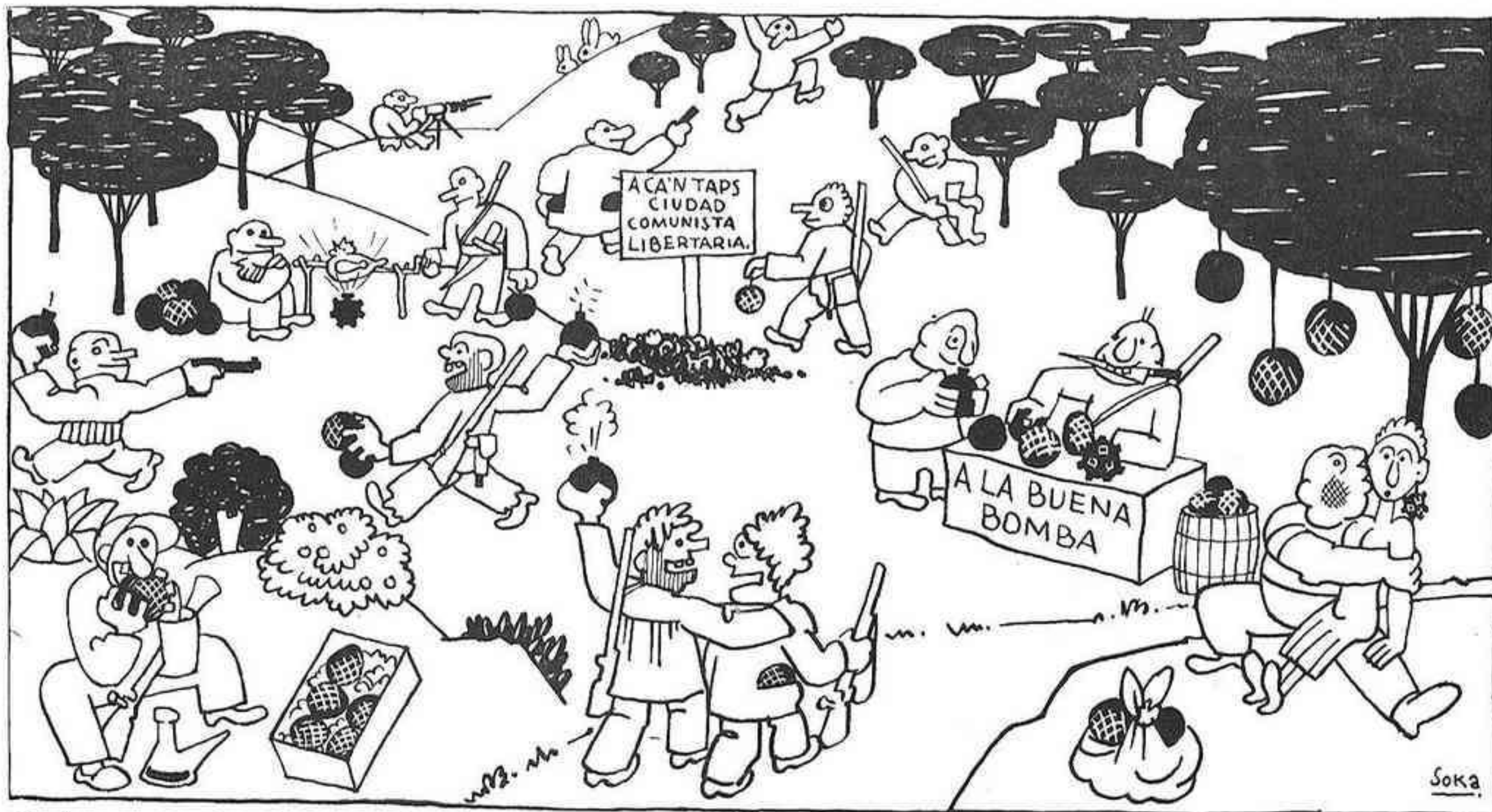
PRENEU PASTILLES KLAM TRES RALS CAPSA LA PRIMERA US CONVENCERA

XOCOLATA Amatller ÉS MÉS QUE BO: ÉS EL MILLOR

NAGSA.-Casanova, 818-214.-Barcelona.

De tècnica revolucionària

Per al perfeccionament del «comunismo libertario»

De fa temps teníem observat que cada vegada que es produïa una vaga general o un fet revolucionari a Barcelona, anava seguit d'una gran ficada de peus a la galleda d'algun col·lega de la premsa local. Una vegada era aquella teoria peregrina que uns estrangers (?) contaren a cau d'orella a un articulista, segons la qual una vaga de cinc dies, a mort per dia, representava un benefici net d'un mort i mig diari, que és (és un dir) el que aquells bons senyors calculaven per accidents de circulació. Això es passava al «debe» i al «haber» del llibre de caixa del cementiri nou i anem per una altra. Més tard vingué aquell que, després d'una revolució del país, amb els seus morts i ferits corresponents, dedicava quatre fàstics als de la F. A. I. per

què trobava que a les seves buïlles els faltava to. Etc., etc. Així les coses, es comprèn fàcilment que al cap de deu dies de la «zambra» anarco-libertario-sindicalista - murcio - africana, ens hàgim alarmat en constatar que a cap diari de Barcelona apareixia l'article de torn.

Conscients del que representa la tradició en aquests casos, El BE NEGRE es disposa a fer quedar bé a la premsa nostrada.

REVOLUCIO DE LA REVOLUCIO

Es tracta purament i simple de trencar motllos vells i l'última paraula en aquesta matèria ens l'ha dita un antic camilic de Leninograd.

És un sistema de fer revolucions que un cop conegut fa ru-

re de tan senzill i té una certa semblança, per la simplicitat, amb el consell que donava aquell italià que venia pólvora per matar puces: s'agafa la puça, se li obre la boca, se li tira el polvo e la puça morta.

Fins ara així que quatre o quatre-cents senyors (molt senyors nostres) volien fer-ne una de creupa, s'armaven fins a les dents i acte seguit es dirigien a fer-se «estovar» cap als voltants de casernes, «jefatures» de policia, etc. O sigui, als llocs més perillosos del camp de batalla (Barcelona ja fa anys que ho és).

Què anaven a buscar-hi? Misteri!

Si, senyors, misteri, perquè de bombes ja n'anaven carregats, armes i municions en duïen per donar i per vendre.

«Hi anaven a proclamar el Comunisme Llibertari? Si és així, ja és una altra cosa, però és evident que és més sensat cercar altres llocs més acollidors.

Aleshores el més pràctic en aquests casos és anar a fer una costellada a Les Planes (posem per cas, sense que vulguem dir que hi hagi cap inconvenient d'anar més lluny), un cop allí es pro-

clama el Comunisme Llibertari o el Sindicalisme Reaccionari o el Regnat d'en Bernat Xinxola, s'envia un camarada al Govern civil notificant el cas com un cabàs que s'acaba d'efectuar amb tota solemnitat, i s'espera que els vagin a cercar per tancar-los a Sant Boi.

Que així també acaben rebent? Oh! és clar, no hem parlat mai de donar consells per guanyar revolucions, sinó per fer-les. És evident que així al menys s'arriba a proclamar alguna cosa. De l'altra manera, ni això.

i a més, ja els hem dit que era un sistema que feia riure.

Reclamats pel nostre deure d'informadors—com diuen els repòrters del «Gero»—baixàvem Rambla avall. No és que les tinguéssim totes, però què caram! de tant en tant han d'anar mal dades; no sempre han d'ésser escamots... Arribàrem al Pla de l'Os. No passava ni una rata; els cafès eren tancats i barrats, les escales plenes de ciutadans cautes. Cap més senyal de vida que la roja palpació de l'anunci de les pastilles del Dr. Andreu.

«Sahara-Niger», o una manera d'anar al Sahara sense anar al Sahara

«Han llegit «Sahara-Niger», de N. Maria Rubió i Tuduri?»

És un llibre que els recomanem: és tan de primera, que fa venir unes ganes irresistibles d'anar a donar un tomb pel Sahara.

L'autor hi parla de l'enyorament que proporciona l'Àfrica als que hi han anat una vegada, però nosaltres no hi hem estat mai i creguim que ja tenim ganes de tornar-hi. Val a dir que si alguna cosa ens havia retingut fins ara era els suposats perills de semblant empresa, però res, no hi ha res de tot això. Era molt més arriscada la «traversée» Sahara-Rambles que els vam relatar la setmana passada.

Per que se'n facin ben bé càrrec, els avançarem un esquema del viatge.

La primera etapa per anar al desert és, segons l'autor, Mallorca, que ja és un bon començament. Segueix Alger, d'on se surt un dimarts de carnaval, distressat d'explorador i en un camió de la Rua. Ja un si és no és de cara al desert es van fent etapes procurant deixar-se caure als Hotels següents, tots amb el seu poble corresponent.

Laghuat. Hotel Trasatlantique. Ghardaia. Hotel Trasatlantique.

En sortir d'aquest hotel hom s'acomoda del papà, de la mamá i dels amics que l'hagin acompanyat, com feren el senyor Rubió i els altres exploradors amb la Srta. Isabel Llorach i altres amants, i cap a

El Golea, Hotel Trasatlantique, d'estil saharià (ja ens hi acostem!) Timinum. Hotel Trasatlantique (que encara deu ésser d'estil més saharià).

Adrar. Hotel Trasatlantique, i Reggat. Hotel de la Companyia Transahariana.

En arribar aquí, com que ja s'és al desert de bo de bo, hom agafa un guia, es firma un contracte perquè et vingui a reco-

llir si així i tot l'extravies, i avall que fa baixada.

Aleshores vénen uns quilòmetres un xic avorrits i una mica assedegats per manca d'aigua, però això és falta d'experiència, perquè invitant a la senyora Aurea de Sarrí perquè un cop allí balli una mica de tant en tant, i l'Adrià Gual per allò de la pluja... s'acarreixen els únics punts obscurs de tan bonica «promenade».

En fi, i abreujant, resulta que amb un tres i no res et trobes a Gao, amb allò dels Hotels Trasatlantiques altra vegada, i, com l'autor del llibre, encara et pots permetre el luxe de posar el següent telegramet:

«President Generalitat de Catalunya. Barcelona.

Traversée Sahara avec drapeau catalan», exactament igual que si haguessis fet alguna cosa.

Nosaltres, la veritat, si no fos que ho hem llegit, no ho creuríem, i així i tot encara vam tenir un moment de dubte quan diu l'autor allò que van passar per Barà i van veure un pu-pu.

Tot plegat, no serà un somni?

L'ESCISSIO DEL PARTIT RADICAL

— Veus? ells t'abandonen, però jo t'estimaré sempre. — Vaja un consoll!

QUI SERA GOVERNADOR?

El Sr. Moles. — Si sabéssiu el pa que hi donen, no us barallàreu tant.

I UN BE!

En Vicenç Bernades ha renunciat graciosament a les 4.000 pessetes que, segons contracte, li pertocaven per haver estat acomodat de La Publicitat.

Els escamots sembla que estan disposats a donar el cop. Aquesta vegada, però, el cop serà pacífic i altament exemplar, doncs, tracten d'equipar-se amb mitjons «Molfort's».

El Be NEGRE ha canviat l'horari amb que fins ara havia vingut, regint-se. D'ara en endavant les neres d'agressió suran de nou del vespre en avall.

L'anarquista de Terrassa diu que està disposat a donar feina a tots els que en desitgin.

En Rovira i Virgili diu que les bombes no les pot pas sentir.

El senyor Vinyals i família s'han traslladat a un sanatori de Suïssa amb el propòsit de restablir-se amb el màxim de rapidesa.

Sembla que les despeses aniran a cirrec de l'«Esquerra».

Es torna a parlar de convertir La Rambla en diari.

Ves, ara que en Sunyol ja està bo!

El «F. C. Barcelona» ha fet temptadores proposicions al conegut futbolista Josep Samitier.

Ventura Gassol s'ha negat a signar pel «F. C. Barcelona».

Els ex-diputats de Vila Cisneros — actualment jugant — al «yo-yo» amb Ewald, la fileta del professor Blanco.

Es imminent l'aparició del darrer model de bombes de mà, el qual hom pensa batejar-lo amb el nom suggestiu de «bombes amb sorpresa».

Constituiran, naturalment, l'èxit bomba de la temporada!

Gran Cafè Espanyol CONCERTS DIARIS de 10 a 12 nit pel Quintet Vilalta Divendres, dia 20 Concert extraordinari per 2 violins i orquestra de corda Melangia. MORERA Aria. BACH El propi autor Manuel Penella dirigit per l'intermedi i «Pavana» de DON GIL DE ALCALA

CASA BON TEMPS QUINTANA, 7 BARCELONA. TELÉFON 16102 ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCOS

HOLLYWOOD BAR-DANCING Carrer Nou de la Rambla, 105 Teléfon 17033 Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius) colossal èxit de la DEMON'S JAZZ orquestra completa Grans atraccions en la pista